

таръ, и влѣзвамъ въ Великия Океанъ. Между Француско и Енглеско немѣрвамъ рѣкава, или Британскыя каналъ; отъ тамо прѣминувамъ до тесното на калѣ, което ся нарича и протокъ Дувъръ; слѣдователно въ Сѣверното или Немското море; на конецъ прѣминвамъ чрѣзъ Сундъ, и влѣзвамъ въ Балтическото море.

УЧИТЕЛКА.

Отпочинете си, драга моя, защото направихте едно голѣмо пѣтешествіе.

ВЪЛКАНА.

Още не съмъ ся уморила. Идущій пѣтъ азъ щѣ научѣ имената на сичкыѣ планины и заливы въ Европѣ.

УЧИТЕЛКА.

Туй е много добрѣ; па и азъ, за да вы награджѣ ви прикажѣ една хубавѣ прикаскѣ.

Имало веднѣжъ една хубава господжа, която имаше двѣ дѣщеры; по-старата, която ся имѣнуваше Зора, бѣше красна като деньтъ, и имаше единъ доста добръ характеръ; втората, която ся наричаше Драгана, бѣше сѣщо тѣй красна като сестрѣ си, но тя бѣше много зла, и само зло правеше. Майката бѣла много богата; но като на подирѣ испаднала, много ся бѣше наскърбила. Тя ся рѣши да остави градътъ и да иде да живѣе на село. Тя най напредъ отиде съ Драганѣ, по-младѣтъ си дѣщерѣ: сетѣ, каго си понарѣди работѣтъ, прати извѣстіе на женѣтъ, при коѣто бѣше оставила дѣщерѣ си Зорѣ за да ѣ ѣ доведе. Тя ѣ послуша. И като минувахъ прѣзъ една горѣ, замъркнахъ; тѣ лѣгнахъ и двѣтъ на земъ за да спѣтъ. Около срѣдъ нощъ, жената,